

СРЕЋНА ВАМ ГОДИНА РАСПЛЕТА

Пише:
Небојша
Јанковић

Ванкувер, јануара 2006.

Од кад је света и века политичари обичавају да се о свечаним приликама обраћају “свом народу”.

Ту се ништа није изменило до дана данашњег. Штавише, изумом радија, телевизије и интернета, створена је прилика да такве поруке стигну до неколико милијарди људи на планети, па нема тог политичара који ће такву прилику пропустити. Нарочито за Божић и Нову годину. Ако би сте, међутим, помислили да је Нова година, а посебно Божић због своје сакралне природе права прилика за мало више искрености и набавку бар мање количине пепела ради “посипање по глави”, онда је извесно да бављење политиком није ваша природна вокација.

Јер, политичар од каријере ће пожелети да вам Нова година буде још боља од претходне чак и онда кад вам је претходна била најгора од кад памтите. А ако се “извесне потешкоће” и морају поменути, онда је то обично у контексту признања да је пут у рај тек започет и да ће већ идуће године бити видљиви први резултати. И, тако, из године у годину. Ево како то ове године изгледа на два примера. “Свом народу” обраћају се амерички председник Џорџ Буш и српски премијер Војислав Коштуница.

НИКАД ГОРЕ КАО НИКАД БОЉЕ

Са свега 40-так посто америчких грађана који одобравају његову политику према Ираку, чинило се да председник Буш месецима чека тренутак када ће добити ма какав позитиван сигнал, па да се “обрати нацији”. Не да би оповргао тврдње (сад већ и у редовима Републиканаца) да за интервенцију у Ираку није било никаквог разлога (ни постојање оружја за масовно уништење, ни Садамове везе са Ал Каидом нису доказани), већ да би на неки начин показао да се Ирак коначно креће у правцу демократије, те да, тако, држање 130 000 америчких војника (уз преко 2000 погинулих) има некаквог смисла и оправдања.

Парламентарни избори у Ираку, учинило се америчком председнику, били су права прилика за тако нешто. И, тек што су стигли први извештаји о рекордном одзиву бирача, Буш се обратио нацији.

Био је то говор пун једва прикриваног триумфализма. Његова главна порука је да је уз америчку помоћ рођена прва аутентична демократија на Блиском Истоку, те да ће то новорођенче у наредним годинама постати пример који ће из темеља преобразити све

земље у региону. Ал, међутим.

Тек што су аналитичари почели да одгонетају шта је све Буш хтео да каже и шта се може очекивати у идућој години, са ирачких избора почели су да стижу први упозоравајући резултати који су указивали да ствари нису тако црно-беле каквим их је председник претставио.

Испоставило се, наиме, да су највећи успех на изборима забележиле екстремне шиитске партије под директним патронатом Техерана и да је сада једино питање да ли ће оне једно време тактизирати чекајући да окупатори оду, или ће одмах покушати да реализују свој основни циљ – стварање Исламске Републике Ирака. Чак и по цену рата са Сунитима и Курдима што би водило дефинитивном распаду земље на три дела.

Председник Буш би свакако избегао ову предбожићну бламажу да је и на тренутак помислио да је демократија само средство за остваривање политичких циљева и да је такозвана “народна воља” прилично неухватљива ствар.

А могао се и присетити какви су све злотвори дошли на власт “на првим слободним и демократским изборима” у Хрватској, Србији, Босни и другим републикама бивше Југославије почетком деведесетих.

Али, ко ће се свега тога сећати уочи Божића и Нове године.

РАСПЛЕТ, ПАРДОН, РАЗЈАШЊЕЊЕ

Доследан свом бизарном концепту према коме је Председник Владе не само највиши плаћени државни чиновник, већ истовремено и Отац Нације (нека врста Патријарховог опуномоћеника за световна питања), српски премијер Војислав Коштуница упутио је између католичког Божића и Нове Године више “посланица” свом народу.

У првој, датој у форми интервјуа за “Вечерње Новости” Коштуница је наредну годину назвао Годином Расплета у многим областима. Схвативши да је употребио исти термин као и најпознатији

хашки “притвореник” у својој чувеној књизи “Године Расплета”, аутор: С. Милошевић, предговор, авај: Десанка Максимовић), Коштуница се убрзо кориговао, те ће у свом другом обраћању нацији, непосредно пред Нову Годину, 2006-ту назвати Годином Разјашњења!

На ту годину, каже премијер у обе “посланице” треба да гледамо са пуно оптимизма, а разлози су следећи:

- Процес преговарања о приступању Европској Унији је започео, повратка нема.

- Референдум у Црној Гори неће успети, Државна Заједница опстаје.

- Спремни смо за преговоре о Косову, свет све више уважава наше предлоге о суштинској аутономији, јер су они “утемељени у међународном праву”. Нема, дакле, независности, ни условне, ни безусловне.

Све ово лепо звучи уочи празника, али је скоро исто тако далеко од стварности као и Бушова прича о Ираку као веснику демократије на Блиском Истоку.

Преговори о приступању ЕУ јесу “неповратни” ако смо спремни да чекамо 20 година, а могу да буду прекинути већ следећег месеца ако се дотле Младић не нађе у Хагу.

Највећа обмана је прича о томе како свет уважава “правно утемељење” наше позиције у вези са Косовом, јер из тог истог света стижу поруке у којима се проблем Косова гледа преваходно у политичком и демографском контексту.

Пред почетак преговора од косовских Албанаца се готово униsono тражи “више стрпљења”, а од Београда – “више реализма”. Тај “реализам” и “конструктивно држање” затражио је недавно чак и руски представник у Контакт-групи, рекавши, дословно: “Па ви, ваљда, најбоље знате каква је ситуација на Косову”.

Што се црногорског референдума тиче, не знам, нити бих се тиме много бавио. Знам само да Србија треба да изостане из целе ове приче.

ДРУГА СТРАНА ЧЕСТИТКЕ

Предност коалиционе владе у оваквим ситуацијама је у томе што свако има право да прича своју причу, па ако је истина негде на средини, можда јој се можемо примаћи читајући и “другу страну” честитке. Јер, становницима Србије обратили су се уочи Нове Године и коалициони партнери Коштуничиног ДСС-а, Српски Покрет Обнове И Г17+.

Шеф дипломатије СЦГ Вук Драшковић био је у свом елементу “птице-злослутнице”. У новогодишњем интервјуу околио се на “оне који обмањују народ уместо да му отворено кажу да Србија од 1999 нема никакав суверенитет на Косову”. А, на питање новинара могу ли се тек тако растурати демократске државе, Вук спремно одговара: “А шта ако установе да нисмо демократска земља, јер кријемо оптужене за ратне злочине?!”

У име другог коалиционог партнера, а и као председник Скупштине Србије, грађанима се обратио Предраг Марковић. Његова “посланица” право је ремек-дело дипломатског умећа:

“Пред нама су одговори на веома важна питања као што је статус Косова и будућност односа са Црном Гором, каже Марковић.. Шта год да се деси на ова два поља, део људи ће свако решење доживети као емотивни губитак. Али ће зато Србија бити на добитку јер више неће бити неизвесности!”

У сваком случају, срећна вам (још једна) година расплета.

subscription - ùреšùлаšà

Преšùлашùјет се на лисù КИШОБРАН и ùрилажет чек у вредностù \$30.00 (12 бројева - 12 issues)

IME (NAME): DATUM (DATE):

ADRESA (ADDRESS):

TEL./FAX:

E-MAIL: POTPIS (SIGNATURE):

Make cheque or money order payable to: KISOBRAN

КИШОБРАН

НАЈЗАПАДНИЈЕ СРПСКЕ НОВИНЕ

Пошунуше овај лисùш, ùошàлуше ùа на дошù адресу, и следећих шванаесù бројева КИШОБРАН-а бат сùшùже ùошùшом.

KISOBRAN, #368-3495 Cambie Street, Vancouver, B.C. V5Z 4R3